

CESARET

Askerden yeni dönmüştüm. Yıllardır hayalini kurduğum şeylerden birisi araba almaktı. Eşimle ikimizde çalışıyorduk. Yıllardır borç ödedik, yuvamızın eksik gediği ne varsa gidermeye çalıştık. Eşime araba alma konusunu açtığımda çok hevesli olmadığını gördüm. Ama ben artık sıranın araba almaya geldiğini düşünüyordum.

Hafta sonu idi. Kahvehanenin önünde otururken çok sevdiğim bir ağabeyimiz geldi. Yanımda oturan öğretmen arkadaşım bana:

-Bak Ahmet Bey arabayı satın, daha iyi bir model alacak, sende istersen Ahmet Beyin arabasını alabilirsin, bence bu fırsatı kaçıрма, dedi.

Bende,

-Soralım istersen, anlaşabilirsek bizde onun arabasını alalım dedim.

Kahvenin önündeki insanların da gayreti ile arabayı aldık. Parası konusunda da anlaştık. O günkü sıkıntımı hiç unutamamam, on beş yıllık arabayı alabilmek için bile neredeyse servet ödemiştım. Şimdiki gibi araba almak kolay değildi. Teknolojik aletler çok pahalı idi. Daha önce ehliyetim olmasına rağmen, arabayla şehre gitmeye korkuyordum. Hâlbuki bizim yöre çok engebeli bir araziye sahipti. Ama yine de Bursa'ya gitmeye korkuyor, şehir içinde araba kullanmak bana çok zor bir işmiş gibi geliyordu. Hâlbuki bir sürü işim çıkmıştı. Ama hiçbirinde de özel arabamla gitmeye gözüm yememişti.

Bir Pazar günü televizyona bakıyordum, hanımda temizlik işlerini yapıyor, bende çocuklarla ilgileniyordum. Çocuklarım henüz ilkokula gitmiyorlardı. Onlar oyuncakları ile oynarken, bende kanalları dolaşılıyor, izleyebileceğim bir program arıyordum. TRT kanallarının birinde özürllülerle ilgili bir program vardı. Benim de ilgimi çekmişti. Seyrettikçe sanki bu programın benim için yayınlandığını zannettim. İstanbul trafiğinde özürllü bir genç Kartal marka bir arabayı kullanıyor, geri geride iki araç arasına o kadar mükemmel yanaştırıyordu ki, hayretler içinde kalmıştım. Program sunucusu ile birlikte araçtan indiklerinde hayretim iki katına çıkmıştı. Araçtan inerken bile koluna aldığı koltuk değneği ile sağ ayağının üzerinde âdete zıplayarak zor yürüyordu. Kol desen, kol yok, ayak desen biri yok. Ama benim yapamadığım şeyi Türkiye'nin gözleri önünde medeni cesaretiyle herkese örnek oluyordu. Araçtan inip bir işyerine girdiler. Program yapımcısı meğer bu delikanlının marifetlerini duymuş, onun yapabildiklerini ve hayatının birilerine ibret olmasını düşündüğünden dolayı çekim yapmak için İstanbul'un Kadıköy semtine gelmişti. Delikanlı çayları söyledi, doğumundan itibaren hayat hikâyesini anlatmaya başladı,

-Ben doğduğumda iki kilo kadarmışım. Beni doğurtan ebe kollarımın çok kısa, sakat ve işlevsiz olduğunu, bacağımanın birinin kısa ve yapışık olduğunu görüp, anneme fark ettirmeden beni acele yıkayıp, kundaklayıp bahşiş almadan annemin yanına yatırıp gitmesiyle, komşuların şüphesini çekmiş. Çünkü

sadece annemle, ebe kadın evdeymiş. Annemi üzmemek istemediğinden dolayı da benim durumumu anneme söylememiş. Annem benim sakat olduğumu, bezimi değiştirmek isteyince anlamış. Doğrusu önce bir şok yaşamış ama annem inançlı kadın olduğu için “vardır bununda bir hikmeti” deyip kaderine razı olmuş. “Sağlamını Allah verdiğinde sevindim, şükrettim de, sakatını verdiğin de de isyan etmek bize yaraşmaz” demiş. Babam akşam geldiğinde, ona da durumu anlattığında, babam da aynı annem gibi düşünmüş. Her ikisi de on altı yaşına kadar, beni kendi elleriyle beslediler. Beni diğer çocuklarından ayırmadıkları gibi, daha çok sevdiler, önce benim isteklerimi yerine getirmeye çalıştılar. On altı yıl boyunca camın kenarında hep oturdum. Annemin, babamın tüm ihtiyaçlarımı karşılamasını bekledim. O güne kadar da okuma ve yazmaya, hayata dair hiçbir isteğim olmadı. Hayatımdan da şikâyetçi değildim. Camın kenarında otururken uyuyakalmışım. Rüyamda aksakallı bir dede yanıma geldi. Bana:

-Evlât sen neden böyle oturup duruyorsun, niçin başkalarından yardım bekliyorsun, Dedi.

Ben de:

-Dedeciğim gördüğün gibi, ellerim çalışmıyor, kollarım sadece dirseklerine kadar canlı, sol ayağымda sakat ve üst tarafına bitişik. Ben bu halde ne yapabilirim. Dedim.

Dede bana:

-Oğul! Sağ ayağın sağlam, dirseklerine kadar da kolların canlı, sağ ayağın elin gibi kullanmaya çalış, sende bunu başaracak, senin de bilmediğin bir azmin var dedi. Heyecanla uyandım. Yerime oturdum, mutfakta yemek yapan anneme bağırdım.

-Anne, bana plastik su bardağı, kaşık, çatal, kâğıt, kalem getirir misin? Dedim. Annem çok şaşırmişti. O’na da gördüğüm rüyayı anlattım. Sarılıp ikimizde ağlaştık. Benim istediklerimi getirdi, hatta bana önerilerde bulundu. Yapamadığım şeylerde bir daha dene, bir daha dene diyerek bana gayretli olmamı öğretti. Yavaş yavaş kendi başıma bardakla su içmeyi, kendi kendime karnımı doyurmayı, kalemle resim yapmayı, hatta televizyona bakarak okuma yazmayı öğrendim. Babam bende ki bu gelişmeleri görünce, beni ortopedi doktoruna götürdü. Doktor, benim boyuma göre koltuk değnekleri yaptırttı. O günden sonrada ben sadece akşamları eve girdim. Babamın işinde ona yardımcı olmaya çalıştım. Sabahları işe giderken babamı çok iyi izliyordum. Eski de olsa bu arabamızın nasıl kullanıldığını öğrendim. Bir Pazar günü, babama boş bir arazide bu arabayı kullanabileceğimi anlattım. Sağ olsun o da beni destekledi, kırmadı. Gördüğünüz gibi arabayı kullanabiliyorum. Özürlü raporumu aldım, nasip olursa benim daha rahat kullanabileceğim bir arabayı gümrükten olacağız. Babamın işinde de sağ ayağımı kullanarak çok rahat yardım edebiliyorum. Hatta benim nasıl iş yaptığımı görmek için gelen meraklı müşteriler sayesinde işlerimiz daha da arttı. Babam bana “ oğlum sen Allahın bize gönderdiği bir lütufsun, senin sayende işlerimiz arttı. Müşterimiz çoğaldı, Allaha şükür eskisinden daha iyi yaşıyoruz” diyor.

Program yapımcısı sordu:

-Peki, hiç evlenmeyi düşündünüz mü? Dedi.

Delikanlının yüzü kızardı, mahcup bir şekilde sözlerine devam etti.

-Aslında evlilik teklifleri de aldım, ama sağlıklı bir insanla evlenmeyi düşünmüyorum. Ben kendime göre uygun birini bulduğumda, tabii ki evlenmeyi düşünüyorum, Allaha şükür ekmeğimizi kazanıyoruz dedi.

Vedalaşıp ayrıldıklarında, iyi ki bu programı kaçırmamışım diye, Allaha şükrettim. Sanki bu program benim cesaretsizliğimi kırmak adına düzenlenmiş gibiydi. İnaniyorum bu programı seyreden herkes bu delikanlıdan etkilenmiştir. Kendince bir pay çıkarmıştır. Eşim bu arada işini bitirmiş, pikniğe gidip gitmeyeceğimizi sormuştu. Bende:

-Dünden hazırlığı yaptım, sadece giyinip çıkabiliriz Görecik'e gidelim dedim. Hazırlanıp yola çıktık. Görecik yolu üzerinde hastanemiz var, önünden geçerken, eşimin yengesinin akrabalarını gördüm. Merak edip, yanlarında durduk. Meğer eşimin yengesi rahatsızlanmış, Bursa ya sevki yapılmış, ambulans başka bir hastayı götürdüğünden dolayı da araç bulmak için, eşimin ağabeyi çarşıya inmişti. Ben piknik malzemelerini kenara bırakıp, yengeyi serumu ile birlikte bizim arabaya aldık. Biz bunları yaparken, eşimin ağabeyi de koşarak geldi. Maalesef araba bulamamıştı. Bizim hazırlandığımızı görünce çok sevindi. Bana, sen bu aracı Bursa'ya götürüp, getirebilir misin? Dedi. Bende:

-Evvel Allah, götürüp, getiririm inşallah, ama siz yine de duayı elden bırakmayın, dedim. Eşim ve çocuklarımı hastanenin önünde bırakıp, biz Bursa Devlet Hastanesine vardığımızda, doktorlar bize “ zamanında yetiştiniz, bir saat daha geç kalsaydınız, hastayı kaybedebilirdik, çünkü biz ameliyat ederken apandisit patladı, vücuda dağılmadan müdahale edebildik, Allaha şükür ki hasta tehlikeyi atlattı dediklerinde, biz eşimin ağabeyi ile birbirimize baktık, bana:

-Sağ ol Allah razı olsun, ben araba bulamamıştım. Yengeni kaybedebilirdik, dedi.

Bende ona:

-Ağabey, asıl teşekkür edeceğimiz insan bir özürlü kardeşimizdir, ben bugün sabahtan televizyonda özürlü bir delikanlının nasıl araç kullandığını gördüm. Asıl cesaretimi o delikanlıya borçluyum. Yengemin hayatını ondan aldığım ilhama borçluyum dedim.

İki gün sonra yengemizi hastaneden çıkartıp, kasabaya götürürken sakat gencin hayatını olduğu gibi onlara da anlattığımda, onlarda çok etkilenmişlerdi. Hepsini de o delikanlı için hayır dua ettiler.